

Sygn. akt: III U 425/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2014 r. w O.

sprawy z odwołania Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 16.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. C. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 29.05.2014r. do dnia 30.06.2016r.;
2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie;
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.04.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił Z. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z. C. wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującego się niezdolności do pracy.

Pismem z dnia 21.07.2014r. Z. C. cofnął odwołanie. Czynność ta została poddana kontroli Sądu w trybie art.469 kpc.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. C. w dniu 31.12.2013r. zwrócił się z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego skierowany został na badanie lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 29.01.2014r. ustalił, że Z. C. nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez Z. C., został on skierowany na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 07.04.2014r. także stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Na tej podstawie ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Jeżeli niezdolność do pracy jest trwała – przysługuje renta stała (art.59 ust.1 pkt 1). Natomiast jeżeli niezdolność jest okresowa – przysługuje renta okresowa (art.59 ust.1 pkt 2).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania Z. C. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego ortopedy, neurologa i okulisty.

Po przeprowadzonym badaniu Z. C., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badanym, biegli rozpoznali u odwołującego: wysoką zwyrodnieniową krótkowzroczność obu oczu, zaawansowaną makulopatię obu oczu, zwyrodnienie siatkówek i naczyńek obu oczu, stan po odwarstwieniu siatkówki oka lewego, stopy poprzecznie płaskie, tendencję do koślawości podudzi i zespół bólowy stawów kolanowych w wywiadzie.

Biegli uznali, że w związku z tymi schorzeniami Z. C. jest osobą **całkowicie niezdolną do pracy na okres od dnia 28.11.2013r. do dnia 30.06.2016r.** (k.13-14).

Z uzasadnienia opinii wynikało, że niezdolność do pracy ma związek z pogarszającym się stanem narządu wzroku. Biegli stwierdzili, że zmiany w narządzie wzroku są poważne, zwyrodnienia w plamkach mają odzwierciedlenie w bardzo złych wynikach pola widzenia centralnego z dużymi ubytkami centralnymi w obu oczach. Odwołujący jest praktycznie jednooczny z osłabieniem ostrości wzroku oka lewego. Krótkowzroczność jest wysoka, a zmiany zwyrodnieniowe mają charakter postępujący.

Żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń do tak brzmiącej opinii, a organ rentowy w piśmie z dnia 31.07.2014r. zgodził się z wnioskami biegłych (k.33).

Sąd także uznał, że w niniejszej sprawie należy oprzeć się na wnioskach płynących z opinii. Zdaniem Sądu opinia wydana przez biegłych uwzględnia bowiem całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego i dlatego uznać należy ją za miarodajną do oceny jego niezdolności do pracy.

Przy czym w przedmiotowej sprawie Sąd analizował także, czy Z. C. skutecznie cofnął wniesione przez siebie odwołanie. Zgodnie bowiem z art.469 kpc cofnięcie odwołania podlega kontroli Sądu pod kątem tego, czy nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego.

Z. C. cofnął odwołanie w piśmie z dnia 21.07.2014r. (k.16 a.s.). Na rozprawie z dnia 16.10.2014r. oświadczył, że cofnął odwołanie, gdyż w tym samym czasie ubiegał się w ZUS o świadczenie rehabilitacyjne, został wobec powyższego skierowany do lekarza orzecznika ZUS, który poinformował go, że nie otrzyma wprawdzie świadczenia rehabilitacyjnego, ale otrzyma rentę z tytułu niezdolności do pracy na 2 lata. Jednakże w ZUS poinformowano go, że nie może otrzymać renty, gdyż dokumenty znajdują się w Sądzie. Dlatego odwołujący wraz z nowym wnioskiem o rentę z dnia 21.07.2014r. jednocześnie cofnął odwołanie od decyzji z dnia 16.04.2014r., gdyż był przekonany, że w ten sposób szybciej tę rentę otrzyma.

Sąd uznał, że cofnięcie odwołania naruszyło słuszny interes Z. C. i dlatego jest ono niedopuszczalne.

Należy bowiem mieć na uwadze, że z opinii biegłych wynika, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od dnia 28.11.2013r. Jednakże zgodnie z art.129 ust.1 w/w ustawy – prawo do renty przysługuje od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek. Zatem gdyby Z. C. cofnął odwołanie od decyzji z dnia 16.04.2014r., to mógłby otrzymać prawo do renty dopiero od dnia 01.07.2014r. Gdyby natomiast odwołania tego nie cofnął – zachodziły podstawy do przyznania renty od wcześniejszej daty.

Wobec powyższego Sąd uznał cofnięcie odwołania za niedopuszczalne w oparciu o art.469 kpc i orzekł co do istoty sprawy.

Sąd uznał, że zachodzą podstawy do przyznania odwołującemu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 29.05.2014r. do dnia 30.06.2016r. Ustalając początkową datę tego okresu Sąd miał na uwadze, że Z. C. otrzymywał zasiłek chorobowy w okresie od dnia 28.11.2013r. do dnia 28.05.2014r. (k.50 a.s.). Natomiast zgodnie z art.100 ust.2 w/w ustawy - jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku. Sąd miał w tym względzie na uwadze, że zgodnie z art.316§1 kpc – Sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Natomiast końcowa data okresu, na który została przyznana renta, wynika z opinii biegłych.

Odwołujący spełnia także pozostałe warunki do uzyskania renty, o których mowa w art.57 ust.1 pkt 2 i 3 w/w ustawy.

Z tych względów na podstawie **art.477¹⁴§2 k.p.c.**, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Z. C. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 29.05.2014r. do dnia 30.06.2016r. Natomiast za okres od dnia 28.11.2013r. do dnia 28.05.2014r. oddalił odwołanie stosownie do treści art.477¹⁴§1 kpc w zw. z art.100 ust.2 w/w ustawy.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Sąd miał bowiem na uwadze, że aby Sąd mógł dokonać oceny stanu zdrowia odwołującego, zobligowany był zasięgnąć opinii biegłych. Wobec powyższego brak jest podstaw, aby obciążać ZUS odpowiedzialnością za to, że nie przyznał odwołującemu prawa do renty już na etapie własnego postępowania.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.